

РОБЪРТ
ТОРОГУД

КРИМИНАЛЕН КЛУБ
„МАРЛОУ“

РОБЪРТ
ТОРОГУД

КРИМИНАЛЕН КЛУБ
„МАРЛОУ“

Превод от английски
Валентина Миланова

beni
TORIAL

София, 2024

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права. Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките са плод на авторовото въображение и нямат връзка с реални такива. Всяка прилика с реални събития, организации или личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

THE MARLOW MURDER CLUB

Copyright © Robert Thorogood 2021

First published in Great Britain by HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd 2021

КРИМИНАЛЕН КЛУБ „МАРЛОУ“

© Валентина Миланова, превод от английски, 2024

© Таня Минчева, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2024

© Benitorial, изгamel, 2024

ISBN 978-619-7639-48-3

За Каму Б.

КРИМИНАЛЕН КЛУБ „МАРЛОУ“

У
Б М
М А У И С К И
А Й С
Р Е Б У С Т
Л Т Е
О В Р
У А И
Я

Първа глава

оспожа Джудит Потс беше на седемдесет и седем и беше напълно доволна от живота си. Живееше в имение в занаятчийски стил на река Темза, имаше работа, която ѝ отнемаше тъкмо колкото време трябваше, ни повече, ни по-малко, и, което беше най-хубавото, не се налагаше да споделя живота си с никой мъж. Което означаваше, че никой не я питаше какво има за вечеря или къде отива всеки път, когато излезеше, както и никой не мърмореше, че харчи твърде много пари за уиски, една малка чашка от което тя пиеше всяка вечер към шест.

Денят, в който животът на Джудит се промени, беше в средата на лятото и от седмици Англия бе обхваната от гореща вълна. Тя държеше всичките си прозорци отворени, за да улови бриза, духащ надолу в долината, но без особен успех. Горещината на слънцето се бе просмукала в тухлите и гредите на дома ѝ; в дълбовото стълбище и в балкона над голямата зала.

След като вечеря пред телевизора, тя остави празната си чиния на една страна и взе най-новия брой на списание „Пъзлър“. Отгърна на една страница с логически ребус и се захвана с него. Обикновено обичаше да свежда езика на подказките до математически единици и нули, но тази вечер не беше в настроение. Бе твърде горещо и не можеше да се съсредоточи.

Ръката ѝ небрежно докосна ключа, който носеше на верижка около врата си, и мислите ѝ се насочиха към миналото, към едно далеч по-мрачно време. Тя скочи от стола. Така няма да стане, каза си. Изобицо няма да стане. Винаги можеше да прави нещо друго, за да се чувства заета. Трябваше ѝ промяна в обстановката, това бе всичко, и тя имаше точното решение.

Започна да се съблича. С всяка дреха, която смъкваше, се чувстваше все по-освободена от задушавачите ограничения на деня. Когато остана гола, усети дяволито задоволство. Премина по коридора, покрай рояла „Блютнер“, на който свиреше единствено когато бе наистина много пияна, и взе една тъмносива вълнена пелерина, която държеше до входната врата.

Тази наметка бе най-ценното ѝ притежание. Казваше на всеки, който попита – а всъщност госта хора питаха, – че пелерината я топли през зимата, върши работа като постелка за пикник през лятото и можеше да си я сложи като качулка, ако я свареше пролетен дъжд.

А най-хубавото бе, че Джудит я смяташе за мантия невидимка. Всяка вечер, независимо какво бе времето, тя се събличаше, загръщаше се с пелерината и излизаше навън, изпитвайки сладка тръпка на пакостливост. Нахлузваше на краката си чифт древни гумени ботуши и се запътваше през високата до коляно трева – шуш, шуш, шуш! – към своя навес за лодки. Подобно на останалата част от къщата на Джудит, той бе изграден от розови тухли и дървени греди и бе започнал леко да се руши.

Джудит навлезе в изпълнената с паяжини тъмнина и изу ботушите си. Закачи пелерината на една стара кука и, все още скрита от погледа на външния свят зад древните врати на навеса, пристъпи на каменния хелинг, а след това и в Темза.

За нея това бе почти религиозно преживяване, да допусне студената вода до кожата си, и щом се отпусна

напред в презръдката на реката, тя издиша шумно. Невсетно бе в безтегловност, а нежната вода я поддържаше и обгръщаше тялото ѝ като коприна.

Тя заплува срещу течението, а вечерната светлина караше водата около нея да искри, сякаш бе обсипана с диаманти. Джудит се усмихна. Винаги се усмихваше, когато плуваше. Не можеше да се сгържи. В края на краищата по алеята край реката може би имаше пешеходци, които разхождаха кучетата си, а щом погледна към шпила на църквата в Марлоу и висящия викториански мост, който свързваше града със съседното село Бишам, определено видя доста хора в далечината. Никой от тях дори не подозираше, че наблизко плува седемдесет и седем годишна жена, при това чисто гола.

Джудит тъкмо си мислеше: „Ето това е животът“, когато изведнъж чу вик.

Идваше от отсрещния бряг на реката, някъде близо до дома на нейния съсед Стефан Дънуди. Само че от позицията ѝ ниско долу във водата Джудит не можеше да види какво точно се случва. Наг гъсталака от тръстника и папури, растящи по протежението на брега, се виждаше единствено покривът на къщата на Стефан.

Джудит напрегна слуха си, но не долови нищо. Реши, че трябва да е било някакво животно. Куче или пък лисица.

И тогава чу мъжки глас:

– Ей, не!

Какво, за бога, беше това?

– Стефан, ти ли си? – извика Джудит от реката, но думите ѝ бяха рязко прекъснати от изстрел.

– Стефан? – повика тя отново, усецайки как я обхваща паника. – Добре ли си?

Тишина. Но Джудит знаеше какво бе чула. Някой беше стрелял с пистолет, нали така? А непосредствено преди това бе чула гласа на Стефан. Ами ако сега той лежеше прострелян и кървеше, и някой трябваше да го спаси?

Джудит заплува с всички сили към къщата на Стефан, но щом наближи брега, осъзна, че има проблем. Отвъд папура Стефан бе поставил гофрирана ламарина по протежението на поляната си, за да я предпази от ерозия. Джудит знаеше, че ако преплува през папура, ще израни тялото си, а дори и да достигнеш до брега, нямаше да може да се изтегли от водата. Нямаше да са ѝ останали достатъчно сили.

Пред себе си виждаше синьо кану, заклечено сред тръстиката. Дали можеше някак си да го използва, за да се измъкне от водата? Опитва се да го хване откъм единия край, но не успя да го улови здраво; то се поклащаше по повърхността като коркова тапа и тя осъзна, че нямаше да може да се балансира върху него така или иначе. Все пак се опита един последен път и почти успя да се издърпа върху него. И тогава, съвсем бавно, тя и кануто се преобърнаха, Джудит изпусна захвата си и цопна неграциозно обратно във водата.

Изплува, пое си дъх и изтръска водата от косата си. Кануто не беше опция, така че какво друго можеше да направи?

Доплува обратно до центъра на реката, оглеждайки се отчаяно за някой, който би могъл да помогне. Къде бяха хората с кучетата и гушкащите се двойки, когато ти трябваша? Не виждаше никого. Оставаше ѝ само едно. Обърна се и заплува с всички сили към дома си.

Щом достигна навеса, Джудит се измъкна от водата, хриптейки, но нямаше време за губене. Наметна се с пелерината и закрачи през поляната, като се обърна и погледна към къщата на Стефан. Само половината от градината му се виждаше зад клоните на плачещата върба, която растеше необезпокоявана на нейния бряг.

Тя изтича в къщата си, грабна телефона и набра 999. Докато чакаше да се свърже, се премести до еркерния прозорец, за да наблюдава имота на Стефан.

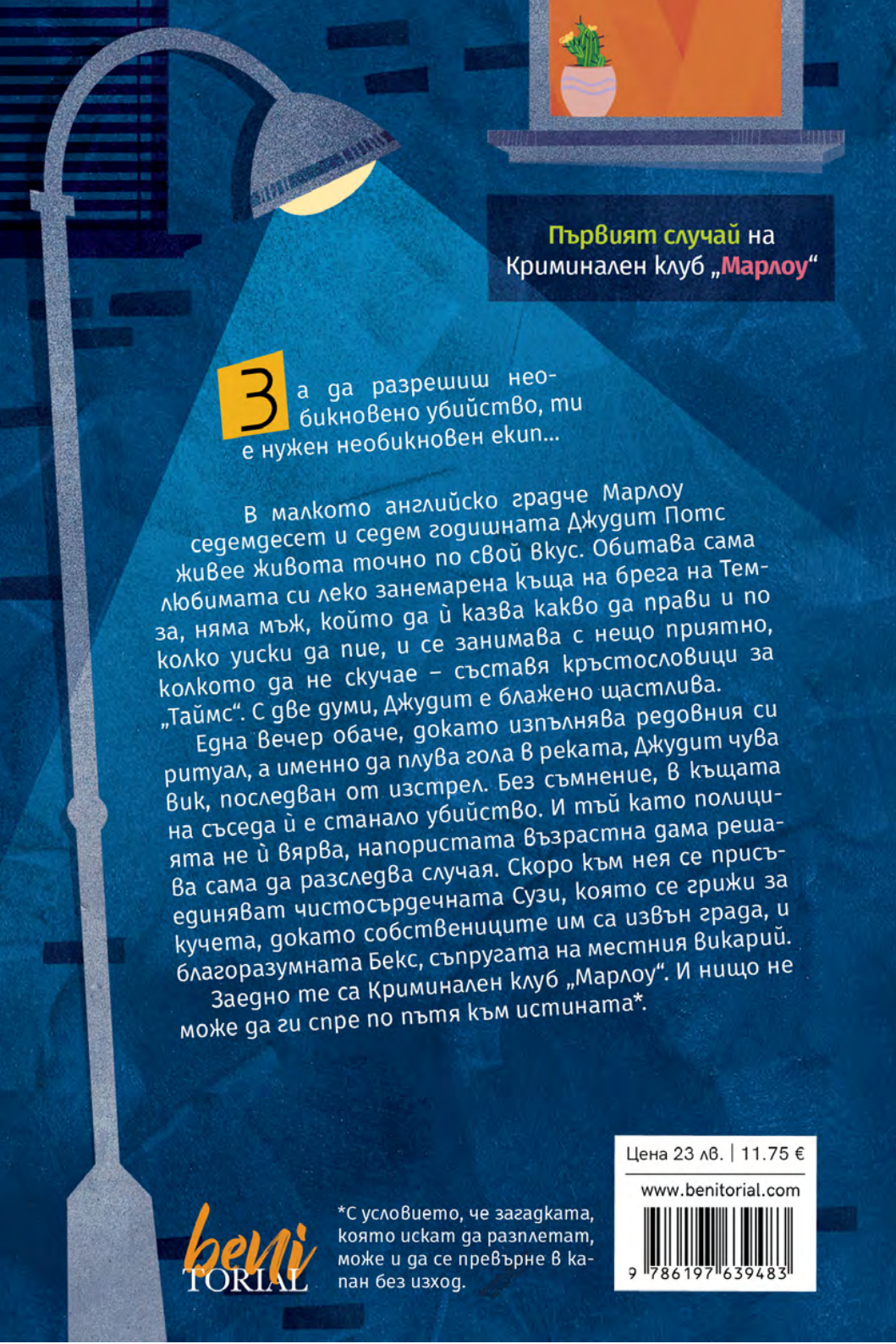
– Трябва ми полицията! – каза веднага щом от другата страна отговориха. – В къщата на съседа ми имаше стрелба! Побързайте! Някой е прострелян!

Операторът си записа адреса на Стефан и какво е видяла Джудит, информира я, че службите са на път, след което приключи разговора. Джудит се почувства изключително разочарована. Със сигурност можеше да направи още нещо или да се обади на още някого? Ами Бреговата охрана? Все пак инцидентът беше до реката. Или Кралската национална институция за спасителни лодки?

Джудит надникна през прозореца към къщата на Стефан. Тя все така си стоеше там, привидно невинно, във вечерната светлина.

Ако точно в този момент някой се намираше в реката и погледнеше към имението на Джудит, щеше да види една много ниска и приятно закръглена жена в края на седемдесетте, с рошава сива коса, която стои чисто гола на еркерния прозорец, с наметка на раменете подобно на някой супергерой. Какъвто в голяма степен тя беше.

Просто още не го знаеше.

Първият случай на
Криминален клуб „Марлоу“

За да разрешиш необикновено убийство, ти е нужен необикновен екип...

В малкото английско градче Марлоу седемдесет и седем годишната Джудит Потс живее живота точно по свой вкус. Обитава сама любимата си леко занемарена къща на брега на Темза, няма мъж, който да ѝ казва какво да прави и по колко уиски да пие, и се занимава с нещо приятно, колкото да не скучае – съставя кръстословици за „Таймс“. С две думи, Джудит е блажено щастлива.

Една вечер обаче, докато изпълнява редовния си ритуал, а именно да плува гола в реката, Джудит чува вик, последван от изстрел. Без съмнение, в къщата на съседа ѝ е станало убийство. И тъй като полицията не ѝ вярва, напористата възрастна дама решава сама да разследва случая. Скоро към нея се присъединяват чистосърдечната Сузи, която се грижи за кучета, докато собствениците им са извън града, и благоразумната Бекс, съпругата на местния викарий. Заедно те са Криминален клуб „Марлоу“. И нищо не може да ги спре по пътя към истината*.

beni
TORIAL

*С условието, че загадката, която искат да разплетат, може и да се превърне в капан без изход.

Цена 23 лв. | 11.75 €

www.benitorial.com

9 786197 639483